

Vänsterpress om Ukraina – mars 2014

Den dramatiska händelseutvecklingen i och kring Ukraina motiverar att vi åter sammanställer artiklar från den svenska vänsterpressen. I denna samling har också medtagits en artikel från Birger Schlaugs blogg, samt ett debattinlägg avsett för *Internationalen* (men som ej publicerats där ännu).

Flera artiklar tar upp högerextremismens och fascismens roll i dagens Ukraina, en fråga som mainstream-media har, om inte direkt förtigit, så ändock nedtonat eller bagatelliserat, vilket är anmärkningsvärt eftersom det står helt klart att fascister har (och hade under upproret) en framträdande roll: 4 av regeringsmedlemmarna är fascister, den nytillsatte riksåklagaren likaså (Svoboda-medlem), fascistisk milis fungerar som ”ordningsmakt” i bl a huvudstaden Kiev, vänsterlokaler har attackerats och ockuperats av fascister, hakkors har ritats på synagogor, nazistförbrytare från 2:a världskriget har hyllats osv.

Vi kommer säkert att ha anledning att ytterligare bevaka utvecklingen i Ukraina och de imperialistiska stormakternas (inkl EU:s) manövrerande för att flytta fram sina positioner.

Nedanstående artiklar är från 1:a veckan i mars 2014. Se även [Svensk vänsterpress om Ukraina – februari 2014](#)

MF 7/3 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Världen håller andan efter rysk styrkedemonstration</i>	1
<i>”Europa har fått sin första pro-nazistiska regering sedan 1945”</i>	2
Flamman	2
<i>Högerextrema utnyttjade statskuppen</i>	2
Internationalen	3
<i>Nej till både Rysslands och västmakternas inblandning i Ukraina</i>	3
<i>Ukrainas väg ur återvändsgränderna</i>	4
<i>Ryssen kommer</i>	5
<i>Debatt: Vilken ställning måste demokratiska socialister inta när det gäller utvecklingen i Ukraina?</i>	5
Offensiv	8
<i>Farlig vändning i Ukraina.</i>	8
Proletären	11
<i>Kraftmätning på Krimhalvön</i>	11
<i>Många fascister i Ukrainas regering</i>	14
<i>Tiotusentals demonstrerar mot Kiev-regeringen</i>	16
Birger Schlaug: Högerextremistiska Svobodas framgång i Ukraina	17

Arbetaren

Världen håller andan efter rysk styrkedemonstration

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 6/3 2014

Ryssland tog under den gångna helgen kontroll över Krimhalvön. Ukrainas nytilträdde och tillfällige president Arsenij Jatsenjuk beskriver läget som att landet nu balanserar på katastrofens rand, samtidigt som stora delar av omvärlden fördömer Rysslands agerande.

Situationen i Ukraina är minst sagt komplicerad. Bara dagar efter det att Viktor Janukovitj flydde huvudstaden Kiev ansökte Vladimir Putin om ett godkännande i parlamentet till stöd för att skicka ryska styrkor över gränsen till Ukraina. Krimhalvön är viktig, såväl historiskt som militärstrategiskt, för Ryssland. Den senaste tidens händelseutveckling har därför fått många högt uppsatta ryska politiker att känna en tilltagande oro för vad som kan komma att hända med en ny ukrainsk regering.

Vladimir Putin menar att det är Rysslands rätt att kliva in militärt, då ryska intressen hotas. Få experter tror att han bryr sig om de internationella protesterna. Ändå förnekar han att det skulle röra sig om ryska soldater, och säger i stället att de beväpnade trupperna tillhör Krims lokala självförsvarsgrupper.

Samtidigt, menar många, är agerandet till stor del en styrkedemonstration inför såväl regeringstrogna som oppositionsaktivister på hemmaplan. Rysslands ekonomi går dåligt och Vladimir Putin fruktar att liknande protester som de på självständighetstorget Majdan i Kiev kan komma att inspirera den egna oppositionen på gatorna i landets större städer.

– Naturligtvis är en viktig orsak Rysslands flottbas i Sevastopol, den strategiskt viktigaste längs hela Svarta Havskusten. Men det är också en inrikespolitiskt väldigt tydlig signal, att visa den egna befolkningen sin styrka, säger Gudrun Persson, Rysslandsforskare på Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI, till *Arbetaren*.

Under måndagen tog rysk militär kontroll över flera viktiga ukrainska militära anläggningar på Krim. Samtidigt höll också EU:s utrikesministrar ett möte i Bryssel där de gemensamt fördömde den ryska aktiviteten i området. Några kommande sanktioner presenterades dock inte, varken från EU eller USA. I dagsläget är det få som törs gissa vad som kommer att ske de kommande veckorna. Många europeiska länder, i framför allt de östra delarna av Europa, är på många sätt beroende av rysk gas, varför sanktioner med största sannolikhet skulle innebära stora inrikespolitiska problem.

Det har även florerat uppgifter om att det var Ukrainas avsatte president, Viktor Janukovitj, som i ett brev uppmanat den ryska militären att agera på Krimhalvön, något som vid den här tidningens pressläggning ännu inte helt gått att belägga.

Under tisdagseftermiddagen valde Vladimir Putin att kalla händelserna i Ukraina för en grundlagsvidrig kupp och tillade samtidigt, enligt nyhetsbyrån TT, att den ryska militären kan komma att sättas in i östra Ukraina om våldsamheter utbryter. Putin hade då fortfarande inte erkänt att de militära styrkorna på Krimhalvön tillhör den ryska militären.

– Det är otroligt svårt att säga något om den närmsta framtiden. Allt kan gå med blixstens hastighet. Hur Ryssland agerar beror naturligtvis på vad Ukraina väljer att göra. Sätter de hårt mot hårt finns naturligtvis risk för krig, säger Gudrun Persson.

”Europa har fått sin första pro-nazistiska regering sedan 1945”

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 6/3 2014

Ryssland har tagit kontroll över Krimhalvön. Vad är det Putin försöker göra?

– Moskva hade redan ett betydande inflytande på Krim. Sevastopol styrdes i praktiken redan från Kreml. Det militära upplägget på Krim, så långt, är uppenbarligen ett försök att regionalt kopiera den mindre välplanerade operation som tidigare genomförts i Kiev med hjälp av bland andra arméveteraner, stödda av USA och EU. De ryska trupperna monterade därför av nummerskyltarna från militärfordonen, tog bort några märken ifrån uniformerna och sedan satte man kurs mot Simferopol, där man tvingade Krim-republikens ledning att underordna sig det pro-ryska upproret.

– En tidig reaktion från Moskva var även att skylta om de pro-ryska nationalisterna till ”slaviska antifascister”. Efter att den fysiska makten i huvudstaden nu, med stöd av EU, har tagits över av beväpnade pro-nazistiska grupper ligger förstås gatan öppen för en rysk propagandaseger i någon form.

Hur stort är stödet för Putin och Ryssland bland de boende på Krim, många är ju ryskspråkiga?

– Stödet för Putin är det svårt att säga något om. Den Moskvafinansierade separatistiska kampanj som drivs av pro-ryska nationalisterna har präglat östra Ukraina de senaste veckorna, och den intensifierades i samband med attackerna mot regionala regeringar i denna del av landet.

– De allra flesta i det ryskspråkiga Ukraina vill nog fortfarande inte styras ifrån Moskva, men heller inte av den nuvarande regeringen i Kiev. Men det finns ju gott om historiska anledningar att inte utgå ifrån att stormakter agerar utifrån den egna befolkningens önskemål.

Vad tror du händer framöver, vad hoppas Ryssland få ut av detta?

– Det är redan alldeles för många så kallade experter som, likt börsspekulanter, sitter och tror saker just nu. Jag vill inte vara en del av det. Jag konstaterar att Europa, med stöd från den Europeiska unionen, har fått sin första pro-nazistiska regering sedan 1945. Jag konstaterar samtidigt att Europas till ytan största land, i strid med folkrätten, har påbörjat en militär intervention i Europas näst största land. Det är förstås ingen slump att det sker nästan samtidigt, men vad Ryssland hoppas på bör Ryssland svara på.

Flamman

Högerextrema utnyttjade statskuppen

Henning S Rubin

Flamman 6/3 2014,

Efter att president Viktor Janukovitj tvingades fly från huvudstaden Kiev den 22 februari, togs regeringsmakten i Ukraina över av de två högerpartierna Batkivsjtjina och Udarn samt det fascistiska partiet Svoboda. De nya makthavarna erkändes snabbt av västvärldens regeringar, oavsett Svobodas delaktighet i regeringen och trots att stödet för regimskiftet inte fanns i alla delar av landet.

Framför allt en ny språklag provocerade starka motreaktioner i landets östra och sydöstra delar, där ryskspråkiga är i majoritet. Den nya lagen förklarar ukrainska till det enda officiella språket i landet. Till och med i västra Ukraina, annars ett fäste för ukrainsk nationalism,

organiserades protester. I staden Lviv uppmanades alla medborgare att bara tala ryska den 26 februari för att visa sin solidaritet med landsmännen i öst.

Ukraina splittras

Sådana försök till försoning var dock svaga. Istället utnyttjade högerextremisterna statskuppen för att attackera kommunistpartiets och andra vänsterorganisationers lokaler. Ett förbud mot kommunistpartiet förbereds i parlamentet. Också judiska institutioner utsattes för attacker. I flera städer i östra Ukraina drabbade anhängare till den nya regeringen samman med motståndare mot statskuppen i Kiev. I Donetsk och Dnepropetrovsk övertog en ilsken folkmassa regionparlamenten efter att de nya makthavarna hade utnämnt två av landets rikaste män som nya guvernörer.

Den skarpaste reaktionen mot statskuppen kom dock från Krim. Regionparlamentet utsåg Sergej Aksionov som ny premiärminister, som snabbt meddelade att Krim kommer att genomföra en folkomröstning om sitt oberoende.

Rysk intervention

Aksionov vädjade också om hjälp från Ryssland med hänvisning till försök av ”väpnade grupperingar från Kiev” att ta sig till Krim. Ryska trupper lämnade kort därpå sina förläggningar på halvön, där Rysslands största örlogshamn finns. På lördagen eskalerade situationen ytterligare när den ryska senaten gav Rysslands president Vladimir Putin rätten att beordra rysk militär att intervensera i grannlandet Ukraina ”för att skydda ryska medborgare”. Snabbt ockuperade ryska styrkor strategiskt viktiga punkter på Krim.

Krims regionregering uppmanade i sin tur de ukrainska styrkorna på Krim att avlämna en trohetsed till den nya regionregeringen eller att lämna området. Många höga militärer följde uppmaningen, bland dessa amiral Denis Berezovkij, som så sent som på lördagen hade utnämnts till ny chef för Ukrainas flotta. Ukrainska militärförläggningar, som inte hade förklarat sig lojala med Krims regering, omringades av ryska trupper. Rysslands FN-ambassadör Vitalij Tjurkin försvarade den ryska interventionen med hänvisning till en begäran av ”Ukrainas valda president” och som en skyddsåtgärd mot ”extremistiskt våld”. Den faktiska ryska invasionen av Krim fördömdes enhälligt av USA och andra västländer. Såväl USA som EU meddelade att man kommer att överväga sanktioner mot Ryssland, men avfärdade också snabbt tanken att intervensera militärt. Som en diplomatisk markering lades förberedelserna inför sommarens G8-toppmöte i ryska Sotji på is. Också Vänsterpartiet kritiserade Ryssland för att agera ”i strid mot folkrätten”, men påpekade samtidigt i ett uttalande att ”respekten för de mänskliga rättigheterna” måste återupprättas i landet.

Internationalen

Nej till både Rysslands och västmakternas inblandning i Ukraina

Per Leander

Internationalen 6/3 2014

De ryska truppernas inmarsch i Ukraina är en oacceptabel territorial kränkning som måste fördömas. Samtidigt kompliceras läget av att de ryska soldaterna välkomnas av en stor del av befolkningen i sydöstra Ukraina, och att många ukrainska soldater och officerare frivilligt har gått över till den ryska sidan.

Här bor huvudsakligen ukrainare med etnisk rysk bakgrund och med ryska som modersmål, och deras rädsla för den högernationalistiska regim som tagit makten i Kiev är inte obefogad. Den första lag som den nya Kievregimen antog var ett förbud av minoritetsfolkens rättigheter.

Redan sägs många ukrainska medborgare ha flytt från oroligheterna i Ukraina och sökt skydd i just Ryssland.

Ironiskt nog stärker dock den ryska truppinsatsen i östra Ukraina den nationalistiska regimen i Kiev. Inför krigshotet behöver den nya regimen inte ens försöka leva upp till illusionen om ”demokrati” som man sade sig kämpa för. Tvärtom kan man utlysa undantagstillstånd och jakten på ”landsförrädare” blir mer befogad.

Samtidigt som vi fördömer Rysslands intåg i Ukraina, måste vi också fördöma EU:s och USA:s inblandning i landet och eventuella framtida Nato-insatser. Västmakterna har inget intresse av att skydda Ukrainas ”självständighet” eller ”demokrati”, utan har sina helt egna imperialistiska motiv till att stödja den nya regimen i Kiev.

Ukrainas väg ur återvändsgränderna

Håkan Blomqvist

Internationalen 6/3 2014

Sällan har väl nationalismens och imperialismens katastrofala följder demonstrerats tydligare än kring de senaste dagarnas utveckling i Ukraina.

En folklig revolution störtar Janukovyts korrupta regim av oligarker och kleptomaner. Det väpnade avantgardet i upproret utgörs emellertid inte – trots de breda och brokiga folkmassorna – av demokratiska internationalister utan av extrema nationalisterna och rentav fascister. Västimperiet, USA och EU, stödjer utvecklingen för egna intressen och ser mellan fingrarna på det bruna. Det gör inte ryskspråkiga nationalisterna och andra som fruktar vågen av sönderslagna minnesplatser och partikontor. Istället för appeller till enhet över etniska gränser mot plundrarklassen som ruinerat landet, ljuder slagord om rysk tillhörighet – med militär support från Putins östra imperiebygge.

Antifascistisk demonstration med Borotba i Kiev

Så i motsats till framväxten av enhet underifrån bland förtryckta, pressas en mördande splittring igenom från imperialisterna ovanifrån, och från sidorna av gatunationalisterna. I västpropagandan överskylls fascismen, i östpropagandan demokratirörelsen. Väst ställs mot öst, ukrainsktalande mot rysktalande och Ukraina riskerar krig istället för solidariskt fredligt bygge på jämlikare grund – den väg som så många ukrainare drömmer om.

Ännu finns dock människor som kämpar för att överbrygga, som håller emot nationalismerna, som inte vill bli skulds lavar åt vare sig EU eller Putin. Vänsterrörelser som Borotba och Vänsteroppositionen, fria fackföreningar och såväl ukrainska som ryska demokratiaktivister. Det är de som representerar en väg ut ur återvändsgränderna. Det är dem vi är med i både tankar och handling.

Ryssen kommer

Anders Karlsson

Internationalen 6/3 2014

Visst finns det anledning att kritisera Rysslands militära befästande av Krimhalvön, men utifrån reaktionerna från ledande svenska försvarspolitiker kan man tro att de förväxlat Krim med Gotland, att de fått för sig att ryssen härjar i Östersjön vid den svenska territorialvatten-gränsen. ”Vi måste vakna”, säger Åsa Lindestam, socialdemokraternas ledamot i Försvarsberedningen. ”En följd är att Gotland måste försvaras”, fortsätter samma Lindestam. Allan Widman, Folkpartiets försvarspolitiska talesperson, försätter i sin tur självklart inte tillfället att återigen dra sin gamla vals om att Sverige måste ansluta sig till Nato. Ja, överlag verkar dessa politiker, och etablissemangstidningarnas ledarsidor, vara tämligen överens om att nu måste försvaret få mer pengar.

Bara en sakupplysning; Krim gränsar till södra Ryssland, flera hundra mil från några svenska gränser, och Rysslands reaktioner och realpolitiska ambitioner här har inte ett jota att göra med denna stormakts relation till Sverige. År 1709 led Karl den tolfte och hans karoliner ett avgörande nederlag vid Poltava i Ukraina, vilket blev slutpunkten för det svenska stormakts-väldet. Därefter har den militära aktionsraden begränsats till Östersjöområdet. Att röster nu återigen höjs om rysshott och mer pengar till försvaret är inget annat än det svenska etablissemangets vanliga reflexer.

Debatt: Vilken ställning måste demokratiska socialister inta när det gäller utvecklingen i Ukraina?

Anders Karlsson och Peter Widén

[Denna artikel är skickad till *Internationalen* för publicering där]

Socialistiska Partiet och Fjärde Internationalen har tagit uttalanden i frågan. Uttalandena hamnar på samma bog politiskt. Det finns en hel del kloka saker i dem men också brister. Parollerna som avslutar SP:s uttalande är väl bra:

Ned med de korrupta oligarkerna, ställ mördarna till svars!

Varken Putin, EU eller fascism!

För de arbetandes demokratiska, självständiga och jämlika Ukraina – byggt på de kämpandes solidaritet och allas lika värde!

Men inställningen till mobiliseringarna på Maidan-torget i uttalandena är inte bra.

I tidigare nummer av *Internationalen* intervjuades två ungdomar från den ukrainska vänsterorganisationen Borotba. Vi tycker att deras position är den riktiga. Vad sa dom när demonstrationerna mot Janukovitj pågick? Så här:

”Sammandrabbningarna mellan de högerextrema paramilitärerna och statens kravallpoliserna, har lett till dussintals dödade och hundratals skadade. Oligarkerna använder folket som spelpjäser i deras interna kamp om den ekonomiska makten över Ukraina”, skriver det ukrainska vänsterpartiet Borotba i ett uttalande: ”Borotba uppmanar er att inte ge efter för någon av sidornas provokationer. Spill inte ert blod för oligarkernas intressen. Vanliga människor ska inte dö i oligarkernas krig.”

Borotba slog fast att mobiliseringen å Maidan handlade om en fraktion oligarker som kämpade mot en annan. Vi anser att dom hade helt rätt. Vad ansåg Borotba om EU:s roll och det avtal som EU försökte få igenom? Så här sa Borotbaungdomarna:

“Ukraina är just nu hårt ansatt av EU och IMF med krav på nyliberala reformer, vilket skulle innebära en marknadsanpassning av skolan och sjukvården, samt sänkningar av arbetarnas löner och pensioner.

– Just nu står vi inför problemet med Ukrainas påbörjade samarbete om handelsavtal med EU. Det är ett rakt igenom nyliberalt projekt som kommer att slå sönder den inhemska ukrainska industrin och ekonomin. Det är som om det skulle slutas ett handelsavtal mellan USA och Mexiko. En stor och stark ekonomi mot en liten och svag ekonomi. Det kommer att göra den svaga ekonomin ännu svagare, säger Viktor Sjapinov.

– Vi har bedrivit informationsarbete och kampanjer mot detta avtal, och som det ser ut nu har president Janukovyjt valt att avvakta med att skriva under. Det är självklart inte enbart på grund av vårt propagandaarbete, utan eftersom stora delar av den ukrainska borgarklassen också har insett att handelsavtalet skulle bli dåligt för dem, säger han.

Samtidigt finns det andra ukrainska kapitalgrupper som skulle tjäna på handelsavtalet med EU, så när president Janukovyjt sköt upp beslutet att skriva under avtalet, ledde det till stora protester från den västvänliga högeroppositionen som vid årsskiftet samlade till de stora demonstrationer som fortfarande pågår i Kiev med hundratusentals deltagare.”

Hur kunde då den EU-vänliga oligarkfraktionen få med så många i Maidandemonstrationen?

Så här svarar ungdomarna:

– “Under många år har statspropagandan i media och skolorna påstått att EU skulle vara bra för folket. Många ukrainare vet att människorna i Västeuropa lever rikare liv än vad vi gör, och de tror att om vi går med i EU kommer de automatiskt att få det bättre. Så det var väldigt lätt för högeroppositionen att mobilisera människor till protesterna i Kiev, säger Maria Muratova.”

Med den nya regeringen med 4 öppet fascistiska ministrar och fascistisk mobb på gatorna har läget förvärrats. Borotbaungdomarna berättar:

”I början av veckan stormades Borotbas enda kontor i Kiev. All inredning slogs sönder, böcker brändes och partiets medlemslistor blev stulna vilket kan tyda på att fascisterna förbereder sig för att söka upp socialister i deras hem för att hota eller döda dem.

– I Kiev och västra Ukraina har vi tvingats gå under jord, men Borotba existerar fortfarande, säger Viktor Sjapinov, en av partiets ledare.

Han och Borotba uppmanar nu alla progressiva krafter till antifascistisk samling, men understryker också att vänstern inte får ge efter för högerns nationalistiska provokationer.

– Det sista vi vill ha är ett inbördeskrig mellan etniska ukrainare och etniska ryssar, säger Viktor Sjapinov.

– Jag är inte rädd. Jag är beredd att kämpa, säger Maria Muratova, också från Borotba.

Hon saknar inte heller den störtade presidenten, även om hon inte deltog i de nationalistiskt färgade demonstrationerna på Maidan i Kiev.

– Jag var alltid emot Janukovyjt, precis som mina kamrater som kämpade mot hans korrupta oligarkregim redan långt innan protesterna på Maidan började. Men jag är också emot de som nu skriker att de ska döda alla ”moskoviterna”, ”judarna” och ”kommunisterna”, säger hon.

– Jag är emot en ny regering där liberala ministrar så väl som politiker från nynazistiska partiet Svoboda kommer att ingå, säger Maria Muratova.”

Men inställningen just när det gäller Maidan är annorlunda i uttalandena från SP och FI.
I FI-resolutionen kan vi läsa:

”1. Den politiska krisen i Ukraina inleddes i november 2013 då president Janukovitj beslutade, under stark rysk press, att inte underteckna frihandelsavtal med EU. Regionernas parti¹ hade drivit en officiell kampanj till förmån för ett sådant avtal under några månader. Det skedde i samband med en djup social kris och skuldcrisis som utsatte landet för påtryckningar från IMF. Det sätt på vilket beslutet fattades, genom presidentens personliga makt, ökade den folkliga rädslan för att en ny integration av Ukraina i ett storryskt regionalt projekt var bestämt och kunde förstärka trenden av repressiv oligarkisk makt och presidentmakt hos regimen som varit uppenbar sedan 2010.

Därför fanns det i krisen inte två tydliga läger eller program motsatta varandra utan splittringar och tvekan bland oligarkerna och eliten, även inom Regionernas parti självt. Och - trots kulturella, sociala och politiska skillnader mellan historiska regioner i landet - framväxten av massorna som en oberoende faktor som uttrycker "indignation" och misstro mot de politiska partierna - oavsett om det uttrycks genom direkt medverkan i Maidan-rörelsen (mer i väst och centrala delarna) eller genom passivitet (dominerar i östra rysktalande delen av landet).”

Och vidare:

”Medan de största organiserade politiska krafterna för tillfället är högern och extremhöger, stöder vi de sociala och politiska krafter som försöker bygga en vänsteropposition inom denna rörelse. På så sätt har de vägrat att stanna utanför rörelsen och vägrat att identifiera hela rörelsen med dess högerextrema komponent. En sådan självständig inriktning har inneburit en svår konfrontation med fascistiska grupper och en inriktning att kämpa mot 25 år av privatiseringar som undertryckt sociala rättigheter oavsett vilka politiska partier som varit vid makten sedan självständigheten.”

Inte glasklara skrivningar precis men skillnaden jämfört med Borotbas inställning torde gå fram.

I SP:s uttalande finner vi:

”Utvecklingen i Ukraina, framförallt västra och centrala delarna, handlar om ett folkligt uppror i mot en korrupt regim av kapitalistiska oligarker.

Upproret är brokigt med exempel på självorganisering av alltifrån kommunikation, sjukvård, mat-hållning och självförsvar. Det har likaså följt en klassisk upprorslogik där polis och militär byter sida under massrörelsens tryck och det politiska etablissemanget tvingas anpassa sig. Tragiken, för vår socialistiska sida, är att de mest skoningslösa och uppoffrande frontkämparna när det gäller att konfrontera förtrycket inte har varit vänsterns krafter utan extremnationalister och öppna fascister.

Å ena sidan håller dessa, tillsammans med delar av massrörelsen på Maidan och andra håll i Ukraina, tummen i ögat på makthavarna och accepterar vare sig Timosjenko eller den EU-vänliga oppositionen. Deras absoluta motstånd mot ”systemet” handlar för fascisterna om en extrem-nationalistisk vision av ett ”renat” Ukraina från både ryska och västliberala inslag – men för stora delar av massrörelsen är det demokrati och jämlikhet som ställs mot korruption, privilegier och despoti.”

Där Borotba ser en kamp mellan oligarker som vanligt folk inte ska offra sitt blod i ser SP:s uttalande “ett folkligt uppror”.

Vi tror att SP-FI-uttalandena har fel och Borotbaungdomarna rätt.

Pro-EU-oligarkerna lyckades mobilisera mot Janukovitjs vägran att skriva under det nyliberala avtalet med EU. Borotba hade kampanjat för att Ukraina inte skulle skriva under! Hade Borotba rätt? Vi anser det. Borotba kunde naturligtvis inte delta i mobiliseringar för ett avtal de själva kampanjat mot.

¹ Om ”Regionernas parti” se http://sv.wikipedia.org/wiki/Regionernas_parti

De EU-positiva oligarkerna har ju en gång tidigare störtat Janukovitj. I den s.k ”orangea revolutionen”. Även då lyckades de lura med stora massor. Vi har inget minne av att SP var positivt till den av borgerligheten och imperialismen omhuldade ”Orangea Revolutionen”.

Den här gången fick nyliberalerna dessutom hjälp av fascisterna i Svoboda, Högersektorn etc. Dessa krafter hade en dagordning. Maidan var deras projekt. Ja, det fanns många ”vanliga människor” med på Maidan. Det finns det säkert i de Gula mobiliseringarna i Bangkok också. Och regimen i Thailand är säkerligen inte fri från korruption. Det är dessutom en regim ledd av en kapitalistfamilj. Ändå tror vi inte att det finns någon inom SP eller Fjärde Internationalen som inte inser den kontrarevolutionära och antidemokratiska dagordningen i den gula frontens mobiliseringar. Vi tror inte att någon av oss anser att man ska vara med i de gula demonstrationerna för att kunna prata politik med vanligt folk som är frustrerade över korruption. Men i Kiev är det tydligen en sådan politik som gäller.

De ”vanliga människor” som deltog på Maidan blev fotfolk i oligarkernas och fascisternas projekt som inte bara drömde om ett mål. De förverkligade det också. I dag har vi en regering som kommer att böja sej för EU:s nyliberala diktat. En regering med fyra öppett fascistiska ministrar. En situation där vänsterlokaler slås sönder och vänsterorganisationer tvingas under jorden. Låt oss se sanningen i vitögat: Situationen för arbetarklassen (som klass, oavsett vad enskilda arbetare i Kiev lurats att tro) och för den socialistiska vänstern är mycket värre än innan Maidan. Den nye premiärministern Jatsenjuk hann knappt tillträda innan han gick ut och utlovade extremt ”impopulära” åtgärder. Det vill säga generalangrepp på arbetarklassens sociala intressen.

Under Weimarrepubliken deltog kommunistpartiet vid ett antal tillfällen i manifestationer sida vid sida med nazisterna i protest mot impopulära lokala socialdemokratiska regeringar. Vi trotskister har alltid pekat på detta som ett exempel på hur katastrofal den stalinistiska ledningen av den kommunistiska rörelsen var. Att inte inse att Maidan var nyliberalernas och fascisternas projekt är likaså katastrofalt. En lärdom som måste dras är hur fel stalinisternas och andras strategi att bilda någon slags ”demokratisk front” med ”liberala borgare” mot fascismen är. På Maidan kunde vi se hur den liberala borgarklassen utan problem kunde släppa loss de fascistiska krafterna bara det tjänade deras eget syfte. Det gäller för övrigt den liberala borgerligheten i EU också. Carl Bildt och Urban Ahlin(s) sluter utan att blinka upp på regimförändringen i Ukraina och förtiger liksom massmedia i stort det faktum att Europa för första gången har en regering med öppett antisemitiska rasistiska fascistiska ministrar. Vi socialister bör lära oss av Borotba i kamp mot den blå-bruna röran.

4 mars 2014

Offensiv

Farlig vändning i Ukraina.

Per Olsson

Offensiv 5/3 2014

Varken EU, USA eller Putin: Enad kamp mot krigshot, splittring och kapitalism

Bildandet av en ny provästlig regering i Ukraina och det ryska militära maktövertagandet på Krimhalvön har resulterat i att en redan ytterst laddad situation blivit än mer riskfylld.

Ukrainas nya regering har besvarat det ryska maktövertagandet på Krim med en total mobilisering av armén och kallat in landets alla militära reservförband. Samtidigt

rapporteras det om allt fler protester mot samma regering i de rysktalande östra och södra delarna av Ukraina.

Krisen i Ukraina får långtgående globala effekter och skulle kunna utvecklas till den blodigaste konflikten i Europa sedan Jugoslaviens sönderfall under 1990-talets första hälft.

När Offensiv går i i tryck (på tisdag den 4 mars) har ryska trupper tagit kontroll över Krimhalvön, som till ytan är lika stor som Belgien med en befolkning på dryga 2 miljoner. Nära 60 procent av Krimns befolkning är ryssar, en fjärdedel är ukrainare och dryga en tiondel är krimtartarer, en folkgrupp som fördrevs av Stalin och som fick återvända till Krim först i början av 1990-talet.

Det ryska intåget med 16 000 tungt beväpnade soldater som backas upp av de närmare 25 000 man som finns på den ryska Svarta havsflottans bas i Sevastopol på Krim och lokala ryska medborgargarden, har Kreml ursäktat med att det var en ”humanitär insats” för att skydda ryska människors liv. Men det militära ingripandet är en maktdemonstration från den ryska imperialismen och ska ses som ett direkt svar på att Västimperialismen håller på att ta ett allt hårdare grepp om Ukraina.

Övertagandet av Krim syftar i första hand till att varna EU, USA och Ukrainas nya regering samt ge Ryssland en starkare ställning i de imperialistiska makternas kamp om makt och inflytande i Ukraina samt Svarta havsregionen.

Varken EU, USA eller Putins Ryssland har något att erbjuda Ukrainas arbetare, unga och fattiga. Som socialister kräver vi att de ryska trupperna lämnar Krim. Men inte för att ersättas av Västimperialismen och trupper trogna Ukrainas nya regering, som lika lite som den ryska imperialismen har demokratiska rättigheter och folkets rätt till nationellt självbestämmande på sin dagordning.

Ukrainas resurser och möjliga rikedomar samt dess geopolitiska läge – mellan ”väst och öst” – gör att de imperialistiska makterna ser erövringen av Ukraina som en avgörande strategisk framgång i striden om vilken som ska få en dominerande ställning i östra Europa och Eurasien. I första hand utkämpas kriget med ekonomiska och politiska medel, men risken för militära konflikter finns ständigt.

Hotet om att rivaliteten eskalerar till ett storskaligt krig mellan kärnvapenbestyckade makter sätter en avskräckande och begränsande spärr på hur långt regeringarna kan gå i sina krigshandlingar. Även de täta ekonomiska banden och utbytet håller tillbaka krigshökarna. Men terrorbalans och ekonomiska band i sig är ingen försäkring mot krig och våldshandlingar, vilket det spända läget i Asien/Stilla havsområdet är ett exempel på.

Men om kriget är fortsättning på politiken, fast med andra våldsamma medel, så är diplomatin är en fortsättning på kriget vid förhandlingsbordet.

Efter Rysslands övertagande av Krim och de nu avslutade ryska militära övningarna vid gränsen till Ukraina och Västimperialismens respons (hot om sanktioner och bojkott) har såväl Kreml som EU och USA motiv att försöka dämpa motsättningarna och om möjligt inleda förhandlingar. Men imperialismen har ingen varaktig lösning. Trots att man förenas i en gemensam fruktan för ett fortsatt sönderfall i Ukraina, underblåser imperialismens politik och strävanden de sociala, nationella och etniska motsättningar som kan resultera i att landet våldsamt slits sönder.

Den nya regeringen som bildats efter att president Janukovyjtj drivits på flykten är en reaktionär regering.

Det är en regering som förenar drömmar om ett bättre liv med EU med ukrainsk nationalism, högerextremism och åtstramningspolitik och som åtnjuter litet eller inget stöd i östra och södra Ukraina. Snart kommer den också att förlora stöd i Kiev och västra Ukraina på grund av det kapitalistiska stålbad som väntar. Dess politik, tillsammans med Västimperialismens maktarrogans, ger också Putin en chans att såväl vinna stöd i Ukraina samt piska upp storryska stämningar på hemmaplan.

”Den nya Kievregeringen annullerade i stället [för att garantera minoriteternas rättigheter] språklagen som gav utvidgade regionala rättigheter till minoritetsspråk. Ett mer lysande exempel på kortsiktig dumhet kan man knappast tänka sig”, skrev *Svenska Dagbladets* Anna-Lena Laurén och likställde den nya regeringen med den nationalistiska regeringen i Georgien vars ”uttalat aggressiva politik gentemot både Sydossetien och Abchazien” blev ”Putins bästa medhjälpare”. År 2008 utbröt krig mellan Georgien och Ryssland, som slutade i att Ryssland tog kontroll över Sydossetien och Abchazien – en femtedel av Georgiens territorium. Attackerna mot det ryska språkets ställning i kombination med antiryska uttalanden har snabbt resulterat i en delvis nationalistiskt färgad reaktion i de ryskspråkiga delarna av Ukraina. ”Många rysktalande i östra Ukraina är arga över att den nya regeringen domineras av ukrainsktalande från landets västra del och vill ha större självständighet, men de känner också en oro inför möjliga provokationer från Moskva”, rapporterade Reuters från Donetsk den 4 mars.

I den nya regeringen finns tre medlemmar från det nyfascistiska och antisemitiska partiet Svoboda.

En av Svobodas ledare, Oleksandr Sych, har utsetts till vice premiärminister. Han är ökad för bland annat sitt rabiata abortmotstånd och sina hyllningar till Stepan Bandera, som under andra världskriget var nazikollaboratör. Han har också sagt att ukrainsk nationalism hotas från två håll: ”kommunismen i Ryssland och Europas liberalism”.

En annan av Svobodas medlemmar har vidare utsetts till ny riksåklagare.

Det finns även andra högerextrema i regeringen som Andriy Parubiy som leder det nya säkerhetsrådet samt en rad politiker med anknytning till ”näringslivet”.

Vidare finns vid sidan av Svoboda andra ultranationalistiska och nyfascistiska grupperingar som den ”Högra sektorn”, en sammanslutning av nazister och våldsverkare som nu ska formera sig till ett parti.

Arsenij Jatsenjuk, från den tidigare premiärministern Julia Tymosjenkos parti Fosterlandet, är ny premiärminister. Jatsenjuk är USA:s man och en varm anhängare av nyliberalismen. Jatsenjuk förutsåg i ett av sina första tal att han kommer ”att sluta som den impopuläraste premiärministern i Ukrainas historia” på grund av alla ”impopulära beslut” som regeringen står i tur att fatta. Den nya regeringens primära uppgift är att försöka genomföra den svältkur som Internationella valutafonden (IMF) ordinerar. Ingen regering i Ukraina har hittills vågat sig på att fullt ut genomföra vad som kan benämnas som IMF:s och Västs ”chockterapi 2.0”.

De ”marknadsreformer” och indragna subventioner, bland annat på gas, i kombination med privatiseringar (den nya premiärministern överväger att sälja ut landets gas- och tillgångar) samt en devalvering kommer snabbt att fördyra levnadskostnaderna samt innebära en enorm utslagning av jobb, vilket riskerar att påskynda landets sönderfall om inte arbetarklassen kan förenas i en gemensam rörelse mot nationalism, imperialism och kapitalistisk krispolitik. Även kapitalistiska kommentatorer i Väst, liksom landets egna korrupta kapitalister och politiker, hyser farhågor för att Ukraina ska skakas av massprotester riktade mot den nya regeringens politik. ”Företagare i Kiev varnar för [åtstramningens] politiska risker. Även om konflikten med Ryssland kan desarmeras återstår för det nya ukrainska styret att vinna det

inhemska stöd som behövs för att genomföra de nyliberala reformerna, särskilt de föreslagna nedskärningarna i energisubventionerna. Stålbudet kan kosta röster i valet [i maj]”, skrev *Financial Times* i tisdags.

Det är i frånvaro av genuina arbetarklassorganisationer – arbetarpartier och fackföreningar som inte bär med sig samma stalinistiska barlast som Ukrainas kommunistparti– som borgerliga och nationalistiska partier har kunnat dra vinning av det missnöje som finns runt om i Ukraina mot fattigdom, korruption och samhällets förfall.

Men som CWI i Ryssland, som deltog i de modiga antikrigsprotester som hölls i Moskva under helgen och som då fick medlemmar arresterade, skriver i ett uttalande: ”Arbetare i Ukraina och Ryssland har gemensamma intressen. Vi drabbas alla av den fattigdom, arbetslöshet och förtryck som följer av den kapitalistiska politik som bedrivs i Kiev och av den ryska regeringen. Den styrande eliten i de båda länderna är beredda att använda etniska skillnader för att vända arbetarna bort från en enad kamp för sina rättigheter. Nu verkar det som att de är beredda att gå i krig för att försvara sina intressen. Det är nödvändigt att arbetarklassen i hela Ukraina organiserar sig för att ta upp kampen mot de ekonomiska och sociala attacker som den nya regeringen förbereder. Och en sådan kamp kan bara lyckas om arbetarna förenas mot oligarkerna och deras högerextrema vänner i regeringen.”

Proletären

Kraftmätning på Krimhalvön

August Eliasson

Proletären 4/3 2014

I vad som beskrivs som en invasion har ryska trupper i praktiken tagit kontroll över ukrainska Krimhalvön. Men bilden i media är falsk. Ryssland försvarar sina intressen men vill inte ha krig. Det är väst som är den aggressiva parten.

Soldater under ryskt kommando stationerade sig i slutet av förra veckan utanför flygplatser och militärbaser på Krimhalvön i södra Ukraina. Ryska trupper och fordon rör sig på gatorna i Sevastopol och Simferopol.

Samtidigt har den ukrainska flottchefen, besättningen på minst ett ukrainskt krigsfartyg och många soldater förklarat sig lojala till den autonoma republiken Krim hellre än Kiev. Ukrainas nya regering, som på ett kuppstatat sätt installerades den 22 februari, har i praktiken ingen kontroll över Krim.

Ryssland har givetvis krassa geopolitiska intressen i Krim och sina flottbaser på halvön. Men främst är de militära manövrerna ett svar på USA:s och EU:s inblandning i Ukraina, och indirekta hot mot Ryssland. Det är USA och EU som är den aggressiva parten, som är de som från början trappat upp konflikten genom att lägga sig i Ukrainas inre angelägenheter.

Det är den av väst uppbackade högerkuppen i Kiev som föranlett Rysslands agerande. Ryssland anser att den nya regeringen är illegitim och ett resultat av utländsk inblandning. Det är anklagelser som finner stöd även bland borgerliga experter i väst.

Ryssland menar att de agerar för att beskydda den rysktalande befolkningen och säkra de ryska baserna och att det sker enligt de avtal och överenskommelser om den militära närvaron på Krim som finns med Ukraina.

Oavsett den nya ukrainska regeringens legitimitet står det klart att den är starkt ryssfientlig. Ett starkt kritiserat lagförslag om att förbjuda det ryska språket i officiella sammanhang har lagts och ministerposter innehas av Svoboda-medlemmar, ökända för sitt Rysslandshat. Kuppregeringen kommer naturligtvis att avbryta alla förhandlingar om att närma sig den ryska tullunionen och istället vända sig till EU.

Vad värre är för Ryssland är att den nya regeringen är för en Nato-anslutning. Det är här Krimhalvön blir viktig.

Den ryska militära närvaron på Krim är i sig inte kontroversiell. Sedan 1997 har upp till 25000 ryska soldater och flottiljister varit stationerade på Krim.

Majoriteten av Krims invånare är ryssar och halvön har historiskt sett varit en del av Ryssland, först 1954 ritades gränserna om och Krim blev en del av den Ukrainska socialistiska sovjetrepubliken.

Sedan 1700-talet har Ryssland haft en flottbas i Sevastopol och under den sovjetiska tiden var den en ”stängd stad” och starkt militariserad. När Sovjetunionen föll 1991 delade Ryssland och Ukraina på Svarta havsflottan och 1997 avtalades Rysslands rätt att nyttja militärbaserna och flottbaserna på Krim. Efter den väststödda så kallade orangea revolutionen 2004 hotade dåvarande president Jusjtjenko att inte förlänga avtalet med Ryssland som skulle gå ut 2017. Istället skulle Ukraina närma sig Nato.

När Jusjtjenko förlorade valet till Janukovitj 2010 förlängde den nya regeringen istället avtalet till 2042 mot att Ukraina gavs möjligheten att köpa gas till ett mycket fördelaktigt pris. Avtalet röstades igenom efter stormiga debatter i Ukrainas parlament.

Högeroppositionen anklagade Janukovitj-regeringen för att tysta debatten och kastade bland annat ägg och rökbomber mot ledamöter för Regionernas parti. En av de mest högljudda motståndarna till avtalet var en viss Arsenij Jatsenjuk – numera premiärminister – som förklarade att oppositionen ämnade riva upp avtalet den dag de återtog makten. I ett uttalande, som engelskspråkiga *The Moscow Times* citerade, sade Jatsenjuk att ”det finns inga eviga politiker och inga eviga avtal”.

Enligt Natos föreskrifter får ett Nato-land inte upplåta militärbaser åt andra länder och avtalet skulle alltså omöjliggöra ett Nato-medlemskap innan 2042.

Förutom att den ryska närvaron hindrar ett ukrainskt Natomedlemskap är flottbasen i Sevastopol i sig avgörande för Rysslands Svarta havsflotta och för inflytandet i regionen, inklusive Mellanöstern. Rysslands enda alternativ till Sevastopol på rysk kust är Novorossiysk vars hamn är både grundare och mindre tillgänglig.

Att Ryssland ser statskuppen i Kiev den 22 februari som ett stort hot mot sina militärbaser och sin närvaro på Krim är alltså inte särskilt överraskande. Men Rysslands mål är troligtvis inte

att annektera Krim för gott. Målet är snarare att skaffa sig en stark förhandlingsutgångspunkt gentemot väst och den nya regimen i Kiev för att försäkra sig om att baserna på Krim inte går förlorade.

Givet förutsättningarna, hur ska kommunister då se på Rysslands agerande? Komplicerat, givetvis. Ryssland är en kapitalistisk stat med imperialistiska ambitioner. Men Rysslands agerande i Ukraina är inte offensivt, utan defensivt, sett i skenet av händelseförloppet i Kiev. Ryssland har inte belägrat Krim för att erövra nya marknader eller utvidga sin politiska sfär utan för att möta det ökade hotet från Nato och USA som statskuppen i Kiev innebär.

Rysslands agerande går helt i linje med 2010 års ryska militärdoktrin som pekade ut Natos närvaro i grannländerna som ett direkt hot mot Rysslands självständighet och intressen i regionen. Genom att besätta sina och Ukrainas militärbaser på Krim hoppas Ryssland på att ”mota Olle i grind”.

Ironiskt nog hade Ryssland knappast kunnat agera på detta sätt om det ursprungliga avtalet med Janukovitjregeringen om nyval hållits och oppositionen vunnit ett val legitimt. Vladimir Putin är också mycket medveten om att det ryska agerandet är helt i linje med vad USA och Nato redan gjort i Jugoslavien, Irak, Libyen, Mali med flera länder.

Två fel gör dock inte ett rätt. Som kommunister är vi principiellt mot all utländsk inblandning i andra staters angelägenheter. Ryssland bryter mot denna princip och spelar ett farligt spel.

Trots det menar vi att det inte är Ryssland, utan USA, Nato och dess bundsförvanter i EU som utgör det stora hotet, som är den aggressiva parten. Vår huvudfiende är vårt eget imperialistiska block, inte Ryssland.

Ryssland har i dagsläget inget intresse av krig som skulle riskera att leda till en konfrontation med det militärt sett betydligt starkare Nato. Dessutom skulle en konflikt äventyra exporten av gas till Europa.

EU:s och i synnerhet Tysklands storindustri är beroende av gasimport från Ryssland via Ukraina och det är därför framförallt Tyskland varit mån om att finna en lösning med Ryssland.

Det återstår att se om USA, som inte är beroende av rysk gasexport, är berett att syna Rysslands drag. För USA-imperialismen skulle det vara en stor framgång om Ryssland tvingades ut från Krimhalvöns flottbaser och Ukraina gick med i Nato. USA har länge försökt utvidga sitt så kallade missilförsvar till Östeuropa och så sent som 2009 förhandlades med dåvarande ukrainska regeringen om möjligheten att använda ukrainska baser i denna utbyggnad.

Det är därför USA är berett att stödja till och med nazister i det ukrainska parlamentet och det är därför Ryssland agerar militärt för att säkra sin närvaro på Krimhalvön. Detta är den storpolitiska bakgrunden till konflikten i Ukraina och på Krim.

Fakta och bakgrund

Krimhalvöns historia

Från Ryssland till Ukraina

- Historiskt har Krim inhyst många olika folk och flera olika statsbildningar. Från att ha tillhört det ottomanska imperiet blev Krim ryskt 1783.
- 1954 överfördes Krim från den ryska till den ukrainska sovjetrepubliken, enligt vissa på grund av att Nikita Chrusjtjov ville köpa lokala partibossars lojalitet.
- Sevastopol ingick inte i det administrativa Krim utan löd direkt under Moskva som militär stad.

- När Ukraina blev självständigt efter Sovjetunionens fall fick Krim status som autonom republik inom Ukraina, där dock Sevastopol inte ingår.
- 2001 utgjorde ryssar 58 procent av invånarna, ukrainare 24 procent och krimtatarer 12 procent. 77 procent hade ryska som modersmål.

Ryska baser på Krim

- Ett avtal med Ukraina ger Ryssland rätt att använda flottbasen i Sevastopol samt ett antal andra anläggningar på Krimhalvön fram till 2042. Stora delar av Rysslands Svarta havsflotta utgår från Sevastopol.

Många fascister i Ukrainas regering

Patrik Paulov

Proletären 4/3 2014

Oleksandr Turtjynov, interimspresident, FÄDERNESLANDSFÖRBUNDET

Arsenij Jatsenjuk, premiärminister, FÄDERNESLANDSFÖRBUNDET

Oleksandr Sych, vice premiärminister, SVOBODA

Ihor Tenyukh, försvarsminister, SVOBODA

Ihor Shvaika, jordbruksminister, SVOBODA

Andrij Parubij, chef för nationella säkerhetsrådet, SVOBODAS GRUNDARE

Dmytro Jarosh, biträdande chef för säkerhetsrådet, HÖGERSEKTORN

Tetiana Tjornovil, chef för anti-korruptionsbyrån, UNA-UNSO

Ukrainas nya ledarskap börjar ta form. Västallierade politiker är ansiktena utåt men människor från olika fascistiska och nazistiska rörelser sitter på inflytelserika poster.

Det nya ukrainska styret speglar ganska väl sammansättningen i de protester som drev fram statskuppen. Här samsas mer rumsrena politiker med krafter som hyllar nazistiska krigsförbrytare och har förbindelser med Europas brunaste höger.

Från USA:s och EU:s officiella representanter hörs inga invändningar. Det är ju de krafter som väst i årtal backat upp som tagit makten.

Här redovisar vi vilka partier och personer som finns på några av de viktigaste posterna, inklusive i interimregeringen.

Fäderneslandsförbundet, som grundats av Julia Tymosjenko, spelar den ledande rollen i regeringen. Interimsresident Oleksandr Turtjynov och premiärminister Arsenij Jatsenjuk är Julia Tymosjenkos närmaste medarbetare.

Trots anklagelser om maffiasamröre och ekonomisk brottslighet liksom homofoba uttalanden är detta USA:s främsta politiska vänner i Ukraina. Den US-amerikanska toppdiplomaten Victoria Nuland sade redan innan maktskiftet att Jatsenjuk är den som är bäst lämpad att leda Ukrainas nya regering.

Den nytillträdde premiärministern visade snabbt att han följer USA:s önskemål. Jatsenjuk gjorde ingen hemlighet av att extremt impopulära åtgärder väntar. Vilket i klartext betyder

nyliberal ekonomisk politik i form av privatiseringar, sociala nedskärningar och öppnade gränser mot väst.

Fäderneslandsförbundets företrädare innehar också andra poster i regeringen, som inrikes- och justitieministerposterna liksom ministern för EU-integration.

Svoboda är näst största parti i regeringen. Svoboda hette tidigare Ukrainas Socialnationalistiska parti. Trots en ibland välpolerad yta lever de antisemitiska, rasistiska och antidemokratiska åsikterna kvar.

Nuvarande partiordföranden Oleh Tiahnybok har sagt att Ukraina styrs av en moskovit-judisk konspiration och Svoboda har partiförbindelser med bland andra det nazistiska Svenskarnas parti och ungerska antiziganistiska Jobbik.

Även om både USA- och EU-företrädare inte har något emot att träffa Tiahnybok står han utanför regeringen. En titt på ministerlistan räcker dock för att inse att Svoboda har en stark position i det nya styret.

Oleksandr Sych, kallad Svobodas ideologiske ledare, är utnämnd till vice premiärminister. Han är en känd abortmotståndare som menar att kvinnor som inte vill bli gravida istället bör tänka på hur de lever. Sych leder den regionala partiorganisationen i Svobodas starka fäste Ivano-Frankivsk. Där har man drivit igenom ett förbud mot Ukrainas kommunistparti och det störtade regeringspartiet Regionernas parti.

Svoboda har ytterligare fyra regeringsmedlemmar. Försvarsminister Ihor Tenyukh, utbildningsminister Serhiy Kvit, jordbruksminister Ihor Shvaik och miljöminister Andriy Makhnyk är alla medlemmar i det fascistiska partiet.

Utöver de fem ministerposterna ska det tilläggas att Svobodas Oleg Mahhnitsky innehar posten som riksåklagare.

I det nya styret finns också andra högerextrema krafter representerade, om än inte som ministrar.

Andrij Parubij har utsetts till chef för Ukrainas nationella säkerhetsråd. Han är idag medlem i Tymosjenkos parti men var 1991 en av grundarna av Svobodas nazistiska föregångare. Under Maidanprotesterna agerade Parubij som samordnare av de paramilitära grupper som bär huvudskulden till våldet och dödandet.

Till biträdande chef i säkerhetsrådet har en av de beväpnade fascisternas frontfigurer utnämnts, Dmytro Jarosh, ledare för Högersektorn. Tillskillnad från andra högerextremister bryr sig inte Jarosh om att välja sina ord med hänsyn till de västliga uppbackarna. Regionernas parti och kommunisterna pekar han ut som fientliga till den ukrainska nationen och därför ska de bekämpas ”med alla medel”.

Efter Rysslands militära maktdemonstration i Krim vände sig Jarosh till den tjetjenske efterlyste terroristen Doku Umarov och uppmanade honom att utnyttja tillfället till terroristattacker mot Ryssland.

Om Dmytro Jarosh accepterat posten är i skrivande stund oklart.

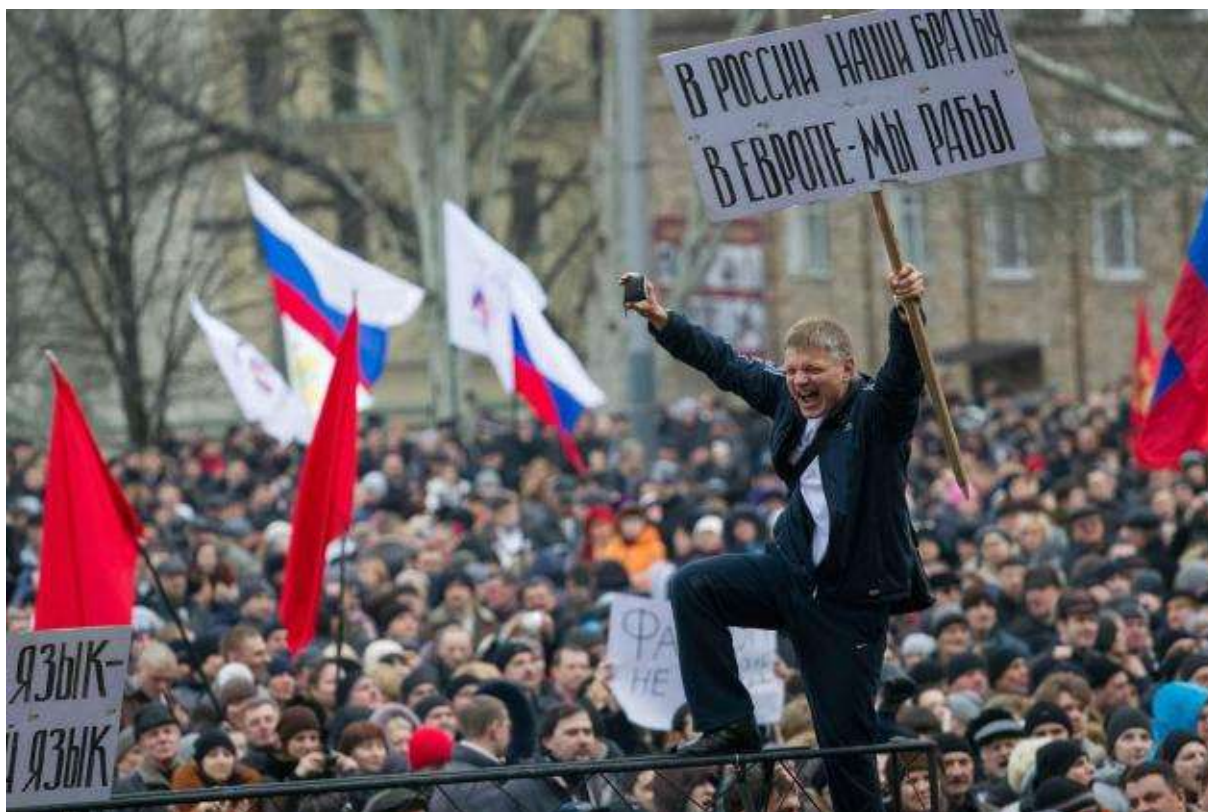
En av de nya makthavare som lyfts fram i medierna är Tetiana Tjornovil, chef för anti-korruptionsbyrån. Hon har beskrivits som en grävande journalist som avslöjat korrupta makthavare och tillhör Tymosjenkos parti. Men Tjornovil har starka band till de mest extrema högerkrafterna. Bland annat har hon arbetat som pressekreterare för den paramilitära gruppen UNA-UNSO, vars internationella relationer innefattar det tyska nazistpartiet NPD.

Ytterligare en sak bör noteras vad gäller regeringsbildningen. Det största oppositionspartiet, UDAR, finns inte med.

Kanske är det så att partiet och dess ledare Vitalij Klitjko valt att blicka framåt och satsa på presidentvalet i maj. Men troligare är att detta har att göra med intressekonflikter mellan USA och EU.

UDAR är nämligen de tyska kristdemokraternas skapelse, och Klitjko ses som Tysklands och EU:s man i Ukraina. Att USA inte gillar Klitjko är känt. Den tidigare nämnda USA-diplomaten Victoria Nuland har inte bara uttryckt sin bestämda uppfattning om vem som ska leda Ukraina. Klitjko har inte i en regering att göra, sade hon.

Nazistiska åsikter går bra, men nära förbindelser med Angela Merkel accepteras inte av USA.

Demonstration i Donetsk mot kuppregimen.

Tiotusentals demonstrerar mot Kiev-regeringen

August Eliasson

Proletären 4/3 2014

I främst södra och östra Ukraina demonstrerar tiotusentals människor mot den nya kuppregimen i Kiev och för Rysslands militära närvaro på Krim.

Trots att oppositionen samlade till stora demonstrationer på Maidantorget i Kiev är det långt ifrån säkert att den nya kuppregimen har folkmajoriteten bakom sig.

I miljonstäder som Donetsk, Dnipropetrovsk och Kharkiv i östra Ukraina har tiotusentals människor gått ut på gatorna för att demonstrera mot den liberal-fascistiska regeringen. Många har också haft ryska flaggor och visat sitt stöd för Rysslands närvaro på Krim. Andra har demonstrerat med röda eller sovjetiska fanor och ropat antifascistiska slagord.

I Donetsk, där runt 10 000 deltog, intog demonstranterna det lokala parlamentet. I Kharkiv jagade tusentals demonstranter bort ockupanter från Högersektorn från parlamentet. Även i Odessa demonstrerade tusentals människor, många med ryska eller sovjetiska fanor, och i många fler mindre städer har demonstrationer förekommit.

I flera städer har det rests krav på regionalt avskiljande eller att hela Ukraina borde tillhöra Ryssland. Det är krav som det ukrainska kommunistpartiet avvisar, vilket Sergei Tkachenko från partiets avdelning i Dniprodzerzjynsk påpekar i ett uttalande. Han försvarar Ukrainas territoriella integritet och tar avstånd från både ukrainsk nationalism och rysk chauvinism: ”Ukraina ska inte användas i andra länders geopolitiska spel, oavsett om det är Ryssland, EU eller USA.”

Istället uppmanar de Ukrainas arbetare att enas: ”Vi bjuder in alla folk, oavsett nationalitet, språk, religion eller var de bor, att enas i kampen mot de verkliga fienderna, kapitalisterna.”

Birger Schlaug: Högerextremistiska Svobodas framgång i Ukraina

Vice premiärminister, försvarsminister och riksåklagare

Från Schlaug blogg, 3/3-2014

Om Ryssland och Putin vet vi en hel del som förskräcker. Om Ukrainas senaste revolution har vi också fått ganska ingående nyhetsförmedling under veckorna som gått. Liksom om den ryska inmarschen i den autonoma republiken Krim i Ukraina. Däremot har det i just Sverige blivit väldigt tyst om Ukrainas nya regering.

Det är som om vi inte vill veta att det ondas fiender inte är så speciellt goda.

Det högerextremistiska partiet Svoboda har bland annat lagt beslag på bland annat följande poster i den nya regeringen: vice premiärminister och försvarsminister. Dessutom posten som

riksåklagare. Carl Bildt lät sig intervjuas i söndagens Agenda och tycktes närmast inte vilja känna till högerextremistiska partiet Svobodas inflytande i regeringen. Hur skulle vi i Sverige reagera om vi fick en riksåklagare från Svenskarnas parti?

Partiet skickade en representant till just Svenskarnas partis kongress och ingår i samma europeiska högerallians som Nationaldemokraterna – det vill säga det parti som anser att Sverigedemokraterna är för mesiga.

Svensk media har varit synnerligen ovillig att redovisa Svobodas stora framgångar. Vilka statsrådsposter har då detta parti fått? Jo, följande: vice premiärminister (Oleksandr Sych), försvarsminister (Ihor Tenyukh), jordbruksminister (Ihor Shvayka), miljöminister (Andriy Mokhnyk). Dessutom har man fått posten som riksåklagare (Oleh Maknitskyy), vilket med tanke på partiets bakgrund och värderingar, måste betraktas som minst sagt oroande.

I europeisk media kan man förstås hitta uppgifter om den nya regeringen - vilket nog kan vara skäl till att de tunga EU-länderna uttalat sig förvånansvärt försiktigt angående det ryska agerandet.

Vad är då Svoboda? Tidigare hette partiet Ukrainas Socialnationalistiska parti (SNPU) och hade en spegelvänd version av den symbol (varghaken) som användes av Waffen-SS. När partiet för tio år sedan bytte namn till Svoboda (Frihet) så bytte man också symbol.

Svobodas partiledare har gjort sig välkänd genom uttalanden som kunde vara hämtade från Hitler: "en judisk maffia från Moskva", "den organiserade judiska brottsligheten". En av partiets ideologer (Jurij Mychaltjysjyn) har bland annat översatt böcker av Goebbels och hävdat att förintelsen var en guldålder i den europeiska civilisationen. Svoboda ingår i Alliansen för europeiska nationella rörelser tillsammans med Front National, British National Party och Nationaldemokraterna.

I senaste riksvalet (2012) fick man 10,44 procent av rösterna, två år tidigare hade partiet i de lokala valen fått över 30 procent i flera valdistrikt. Efter revolutionen har man alltså nu platser som Riksåklagare, Försvarsminister och Vice premiärminister. Året är 2014. Platsen är Europa. På SvD:s ledarsida talas idag om "ett demokratiskt genombrott".